

Om mitt liv, etc.

Till mig själv. Till mig själv: för det finns ingen annan i hela världen som någonsin kommer förtjäna att läsa det här. Ingen, tro mig: ingen. Förlåt mig. Förlåt, för jag kommer i efterhand ångra att jag skrev det här. Till mig själv i framtiden, förlåter du vem jag är idag? Du, som i framtiden kommer att inta min kropp - sluta snofsa, du har blivit så högdragen! Så värtalig. Men du, vad som saknas dig är gruset i lungorna, smutsen över läpparna, tjäran, och ursinnet. Här, om du skäms för mig: jag ger dig en smäll på käften. Om du skäms för mig - du kan inte sätta dig in i hur jag mår. Jag mår inget vidare. Om du inte förstår att det inte är jag som skriver det här utan min galenskap, min sjukdom - det är min sjukdom som skriver det här. Och det är inte mitt fel att jag är sjuk. Jag mår inget vidare och jag har rätt att skrika och skrövla som jag gör. Jag har rätt att göra vad som faller mig in, för jag har tappat fattningen. Jag är så sur. Jag är så ledsen och sur över att behöva slicka röv. Jag måste slicka deras rövar. Jag går till deras kontor och frågar om jag får jobba där. Dom tittar på mig, mina smutsiga skor - och dom säger, "nej". Dom säger att jag inte får jobba där. "Nähä", säger jag och går därifrån. Dom gör mig så ont. Dom försöker döda mig. Jag måste slicka deras rövar för att ens komma in i deras byggnader. Jag måste låtsas vara någon annan. Jag måste hålla mig tyst. Jag kan inte skrika hur mycket jag hatar dom. Jag kan inte skrika att för mig så är dom kukar och fittor och barnsliga, och ovärdiga att vandra på samma gator som jag gör. Dom är så lyckliga och vilsna och idiotiska. Så idiotiskt lyckliga som dom är. Upp och ner vandrar jag för gatorna. Ner och upp. Tills jag inga pengar har kvar. Det är mörkt i min lägenhet för jag har inte haft pengar till att köpa glödlampor. Jag har inte pengar. I den här världen är jag inte värd ett piss. Det har jag fått bekräftat för mig otaliga gånger. Det, att jag är värdelös. Helt och hållet värdelös. Men vet ni, att om man bara vänder på det så kommer en helt annan sanning fram. Den sanningen som säger, som klingar i mitt huvud och vars varma, mjuka stämma jag lyssnar till när natten är sen: att en värld i vilken jag betraktas som värdelös i sin tur är värdelös. Varför ska jag slicka massa rövsslickares rövar? Vem placerade mig på den här förbannade planeten? Jag hör inte hemma här! Jag har mer gemensamt med Gudarna än vad jag har med de heligaste av heliga män. Vad gör jag här? Svara mig: vad gör jag här? Jag blir galen, det är vad jag gör här. Jag drunknar i galenskap, för jag kan inte simma. Nej, jag lärde mig aldrig simma.

Men jag kan inte sluta. Det är mitt öde, det här. Det är mitt öde, det här. Vilken ironi. Mitt öde, det är vad det är. Öde. Vilket ironiskt ord. Ett öde är något man inte kan råda för. Jag är mitt eget öde. Mitt öde var att vara mig själv. Mitt öde var att bli jag. Mitt öde var att aldrig komma bort ifrån vem jag var. Mitt öde var att slåss utan att ha någon att slåss emot därför att det inte finns några varelser på den här förbannade planeten värdiga att slå ner. Mitt öde var att slå mig själv till utmattning. Mitt öde var att slåss mot intet, att ingenting ha att slåss emot - detta intet, till sista bloddroppen. Mitt öde var oförbrukat blod och orörda blickar. Mitt öde var smutsigt blod och mögel i ögonen. Mitt öde var fruktansvärdheten. Mitt öde var bröd, svett och tårar. Mitt öde var havregrynsgröt och betongblandare. Mitt öde var det ödesdigra. Mitt öde var att skriva det här - att skriva en text om den ödesdigra ödsligheten i min bröstorg. Det är så öde här. Mitt öde var att drabbas av okända sjukdomar och ett obotligt friskhetstillstånd som jag, av någon anledning, aldrig kunde lära mig att handskas med. Mitt öde var att fastna i en värld som den här, fullproppad, övertäckt, insmord av otaliga botemedel mot otaliga sjukdomar men inte ett enda, inte ett endaste enda botemedel mot friskheten. Den obotliga friskheten i en sjuk värld. Gör mig sjuk, smitta mig med sjukdom - för jag vill lära mig att leva

i den här världen. Och ni som inte tror på helvetet, jag ska visa er att ni har fel. I min spegelbild, där fläker helvetet ur sig på eget bevåg. Det kryllar av helvete i min spegel! Mitt liv är helvetet. Döden är paradiset. Jag är sjuk därför att jag är frisk. Det var mitt öde att inte kunna stå ut med vem jag är. Ödet. Ödesdigra öde. Ödsliga, ödesdigra öde. Varför var mitt öde så ödesdigert? Varför mitt av alla öden, så ödesdigert ödsligt?

Jag pratar på. Jag pratar så snabbt jag kan. Jag vill prata snabbare än ljudets hastighet. Jag vill åt tystnaden på andra sidan, ljudvallen. Ett lång svischande läte och sen, låt den breda ut sig - tystnaden, min tystnad. Låt den smörja in min kropp med sitt anletes svett. Tystnaden, min tystnad. Jag pratar på. Jag spinner, jag snurrar runt mina fötter. Jag vill snurra så fort att marken jag snurrar på också börjar snurra. Jag jagar min egen svans. Jag vill gå upp i rök. Jag vill gå upp i rök och explodera, eller nåt. Min besatthet för besattheten, när gör den mig besatt. Min svaghet för galenskapen, när gör den mig galen? Och som galen, stark. Den starka galenskapen som jag är svag, som galen inga svagheter längre hava. Jag skriver ord i konstiga formationer. Jag skriver konstiga ord. Pling. Bong. Ding. Kling. Klang. Dang. När jag i efterhand kommer att analysera vad jag skriver nu, till mig själv i efterhand analyserande det jag skriver nu: Hej, har du det bra? Hej, har du ingenting bättre för dig än att sitta där du sitter läsande det här? Hej, jag blundar när jag skriver för det jag skriver har överhuvudtaget inte med mig att göra. Jag är galen. Jag är sjuk, av Gud utsänd till att tala om hur sjuk jag är. Orden är min sjukdom, mina baciller, mina parasiter, min infektion. Det är inte längre blod jag kletar ut, men var. Gröngult var. Vi är alla sjuka, men på olika sätt. Dom, alla andra, är sjuka av puttenuttighet och gosande. Dom är sjuka av ömhet och värme. Därför tog dom sitt pick och pack och drog, dom vandrade ut ur Edens lustgård: för det var så tråkigt där, så himla tråkigt. Och himmelriket, vad ska vi dit och göra? Så urbota rastlösa och uttråkade vi där kommer att vara. Gud, ska han underhålla oss? Har Gud någonsin bjudit på sig själv? Varför skulle han få sig att göra det? Han är ju tråkig och torr. Torrboll, Gud, vinfläckar. Och till mig själv i efterhand analyserande det här: skaffa dig ett liv. Det här är inget liv. Det här inte ett värdigt liv, så mycket kan vi i alla fall enas om. Så dra härifrån.

Moln, moln, moln. Så reste jag mig upp i sängen på den åttonde morgonen och jag sade, "idag ska jag stycka världen i bitar, riva, slita - smack, smack, smack!". Jag ruskade molnen från min kropp. Nu sitter jag här. Jag sitter här, här, här. Jag sitter och skriver ord. Jag hade fruktansvärda drömmar i natt. Mitt huvud kryllade av ord och varje ord förvandlades till elakartade regnmoln. Det regnade snöblandat regn framför ögonen och jag drog åt mig täcket så att det täckte ansiktet. Jag kände dödens andedräkt piska mot täcket. Jag vågade inte titta fram. Det var storm i mitt hår och hjärtat gjorde sig redo för sina sista slag.

Det var en kamp på liv och död och allt jag hade att tillgå, mina enda vapen - var ord. Jag viftade med pennan för jag ville fånga dom. Jag viftade men orden svärmade runt mig. Likt ilskna bin, så svärmade orden runt mig.

Och så kom den där döden, den döden som kommer varje gång löven faller. Den kommer förtäckt till nakna grenar och ihållande regn, gråklibbig dimma och dova, dunkla alléer. Den här gången norpade den åt sig min faster och min farmor. Min faster dog av cancer i magen. Farmor dog av sorg. Räddhågsna stod vi anhöriga bredvid, fastnaglade mot kyrkans väggar. Rörelselösa stod vi och beskådade spektaklet. Först en begravning, sen en till. Nästa gång skulle det kanske vara våran tur att ligga där i kistan, döda, likbleka,

uttittade. Livet var inte mer än så. Prästen rabblade upp min fasters liv. Hon hade gjort det och det. Hon hade varit där och där. Många vänner hade hon haft. Ett värdigt liv hade hon levt. Men så var det som det var, att till slut så dör man. Farmor, sade man, hade levt ett värdigt liv hon också. Hon hade varit där och där och där och många vänner hade hon haft. Men hon var skröplig och ålderstigen och när hennes dotter dog hade hon förmått sig själv att leva kvar. Döden tog henne också. För varje år som går lever färre och färre av dom man verkligen älskar kvar.

Av alla världens djur, människan är det mest patetiska. Från att ha varit skäggiga jägare och mordlystna bönder har vi blivit vetenskapsmän och miljövänner. Från att ha spottat på svärden har vi börjat klappa elefantungar och förälskat oss i delfiner. Vi tycker synd om delfinerna som fastnar i fiskarnas nät. Vi tycker synd om delfinerna för vi tycker dom är söta. Vi vill klappa på dom och pussa på dom. Vi tycker dom är söta. Dessutom, säger vi, är dom smarta. Precis så säger vi, "dessutom är dom smarta". Delfiner är smarta, för dom piper till varandra. Delfiner är söta och smarta och därför borde vi plocka bort fisknäten som de fastnar i. Men fiskarna då, de fula fiskarna? Dom är för fula för att vi ska vilja rädda dom. Precis så säger vi, "fiskarna är så fula att dom lika gärna kan dö". Och äckliga. Klappa på fiskarna? Pussa på dom? "Nej, dom är slemmiga och äckliga.. döda dom!". Ge mig en delfin och jag ska hugga huvudet av den med mina hörntänder. Jag ska inte göra det därför att jag hatar delfiner, för jag hatar inte delfiner. Jag bryr mig bara inte om dom tillräckligt mycket för att ha några känslor för dom. Men jag ska föregå med gott exempel, jag ska visa vart skåpet ska stå - därför ska jag hugga huvudet av första, bästa delfin. Jag ska göra det av respekt för förfäderna som kämpade och stred och slet och dog för att vi skulle kunna stå där vi står idag. Och, jag tror mig vara tämligen övertygad om att dom inte kämpade och stred och slet för att vi skulle pussa på delfiner och klappa elefantungar på snablarna.

Nu får det vara slut på det här. Nu ska jag lägga mig och sova. Jag förtjänar sömn. Efter allt det jag skrivit här, efter att ha vräkt mig ut och fläkt mig fram i alla väderstreck på samma gång, jag förtjänar sömn. Den ofattbara forceringen. Underverket jag gav världen. Litteraturen som från och med nu kommer att bära mitt namn. Det här, jag gav det mitt liv. Det här, jag gav er mitt liv. Jag gav er det här. Jag gav en helvetesresa till världens ände. Ni får hitta hem på egen hand. Jag förtjänar sömn. Jag har suttit här ett bra tag nu, det har tagit på mina krafter. Jag förtjänar sömn. Och imorgon, när jag vaknar upp - då ska jag känna som Gud kände sig, men jag ska inte göra om hans misstag. Jag ska känna hur det känns att ha världen vid sina fötter, men jag ska inte vända mig om och jag ska inte lämna er. Jag ska sitta kvar och jag ska hålla mitt vakande öga över er. Det här är min värld, ni är mina barn. Jag ska inte överge er. Mig blir ni inte av med. Ni blir aldrig av med mig.

Undan för undan började bitarna falla på plats, och jag tyckte mig förstå; hur jag fungerade. Kanske var det en illusion. Säkerligen, men under några korta ögonblick tyckte jag mig förstå; hur jag fungerade. Varför jag som barn en gång hade beslutat mig för att ta mitt liv och varför jag aldrig tog mitt liv. När jag var barn var jag ofta i skogen. Jag spenderade all min lediga tid i skogen. På helgerna övernattade jag i skogen. På skollov bodde jag i skogen. Efter skolan tog jag min cykel och cyklade in till skogen. I skogen gick jag runt och runt, likt en upptäcktsresenär. Skogen var mitt allt. Skogen var min värld. Jag byggde upp imaginära städer, gjorde stigar, döpte träd vid namn; ängar, dammar och bäckar. Jag var lycklig. Jag hade inga

drömmar vid den tiden, det behövdes inte. Skogen var min dröm. En gång bjöd jag in mina föräldrar till skogen. Jag tog dom med till mina imaginära städer, lät dom vandra på stigarna jag hade trampat upp, smaka på vattnet i de porlande bäckarna och beträda de gröna ängarnas gräs. Jag var upprymd och stolt, jag sprang runt och pekade åt alla håll på samma gång - och jag pratade oavbrutet. Jag pratade om saker som hade hänt på platserna jag tog dom till och jag pratade om saker som inte hade hänt. Jag pratade om älgar jag pratat med och rävungar som jag suttit barnvakt åt. Jag pratade om regnbågsfiskar i dammarna och ekorrar och fjärilar. Den dagen pratade jag så mycket som jag aldrig pratat varken förr eller senare. Jag klättrade upp i träd och från trädens kronor ropade jag ner till morsan och farsan, "morsan och farsan, ser ni mig - här uppe sitter jag!". Jag gjorde kullebyttor och hjulade och plaskade med handflatorna mot dammarnas vattenytor. Jag kavlade upp byxorna och vadade i bäckarna. Jag kisade mot solen och sjöng och visslade och pratade och pratade. På eftermiddagen tände vi en eld och drack kaffe. Jag sade att skogen var mitt hem och att jag aldrig ville åka därifrån. Jag sa, "i skogen kommer jag leva mitt liv". Mina föräldrar tittade på mig och sa, "det går inte, man kan inte leva sitt liv i skogen för man måste arbeta också och arbetar det gör man i städerna". Dom sade det inte för att såra mig, men för att göra mig varse om verkligheten. Den gråa och kalla verkligheten. Jag hade aldrig tänkt på den tidigare. Jag hade aldrig lärt känna den. Jag visste knappt att den fanns. Morsan och farsan introducerade mig till den, de gjorde de inte för att såra mig men för att de visste att jag förr eller senare oundvikligen skulle få med den att göra. Den träffade mig som en örfil träffar ett barns kind. Jag visste inte vad jag skulle ta mig till. Jag fick panik och började kallsvettas. Jag beslutade mig för att ta mitt liv. Jag kände det som att mina drömmar hade plockats ner framför mig. Jag kände det som att jag hade plockad isär. Jag låg i min säng och kunde inte somna och det enda jag tänkte på var hur jag skulle ta mitt liv. Jag bestämde för att gå till skogen och ta mitt liv där. Jag bestämde mig för att gå till skogen och lägga mig på en kulle och ligga kvar. Att självmant svälta ihjäl, så skulle mitt självmord gå till. Följande dag gick jag till skogen. Jag satte mig på en kulle vid en äng och satt kvar. Hela dagen satt jag kvar och hela den följande natten satt jag kvar. På morgonen satt jag kvar, men då hände någonting; fåglarna började kvittra. Flyttfåglarna hade kommit tillbaka från Afrika och nu satt de i träden och de kvittrade. Jag kände det som att de kvittrade för mig, som att de kvittrade mitt namn. Det var den vackraste fågelsång jag någonsin hade hört. Det var så vackert att jag inte kunde låta bli att kvittra själv. Jag visslade åt fåglarna och de kvittrade tillbaka. Och när solen gick ner följande afton reste jag mig upp och började vandra hem. Jag halvsprang hem, jag ville skriva ner kvittrandet. Jag ville skildra det. Jag ville föreviga det. Jag hade blivit frälst av flyttfåglarnas fågelsång och jag såg det som min skyldighet att skildra den, så att om alla fåglar hade dött jag skulle kunna berätta för människor som aldrig fått höra fåglarna kvittra hur fågelkvitter lät. Jag kände det som att jag hade fått något att leva för. Jag kände det som att jag blivit tilldelad en uppgift här i världen, att sprida fågelkvitter. Jag slutade att åka in till skogen, jag slutade åka till skogen för så fort jag åkte dit tänkte jag på vad mina föräldrar hade sagt till mig; att det inte fanns någon framtid för mig där. Jag kände det som att jag inte hade i skogen att göra längre. Istället skrev jag, och skrivandet blev min hemlighet. Skrivandet blev min hemlighet, liksom jag hade fått för mig att skogen var en förbjuden plats att besöka. Jag skrev om skogen. Jag skrev om fåglarna. Jag skrev om rådjuren och älgarna. Jag skrev om allt, för jag ville föreviga det. Jag skrev om ängarna och träden och bäckarna och daggen på gräset och fågelsången och blåbären och skalbaggar och spindlarna och lodjuren. Jag skrev om ugglorna och flugsvamparna. Med pennan färdades jag till skogen igen. Med pennan byggde jag upp min imaginära skog. Och jag kände det som att, då jag skrev; jag var otrogen mot livet. Men jag kunde inte låta bli. Jag visste att

livet gick ut på att arbeta, men jag kunde låta bli att drömma drömmarna om hur det hade varit att leva ett liv fritt från arbete.

Prinsar och prinsessor, stora som små, gula som blå - och de med strösocker på.. brödsmulor, vaniljstänger och basilika: jag har något viktigt att förtälja. Berättelsen om mitt liv, berättelsen om allt som aldrig blev, den ska jag nu berätta för er.

Det här porträttet av konstnären som konstnär. Det här, det är.. ett porträtt av någon som har fått nog med att bara vara. Det här är porträttet av konstnären som likmask. Det här porträttet av en hungrig likmask. Det här är porträttet av ett lik, ett levande lik. Det här är porträttet av konstnären som schizofren. Det här är porträttet av konstnären som inte visste att han var en konstnär, eller som visste för väl. Det här är porträttet av hjärnsaft. Det här, det är porträttet av konstnären som vem som helst. Det här är porträttet av konstnären som bångstyrig, pubertal, sur, glad, olycklig, fin, vacker, ful, blodtörstig, snäll, ödmjuk, vulgär, kär, gula solar, gråa moln, regn, regn, mördarsniglar, strålkastarsken, nattligt mörker, månens sken, månskensskuggor, varulvar, demoner, atenska gudar, breda avenyer, vissna löv, död, liv och --- för, det finns endast en sak som är värre att begravas bland massa andra i en massgrav, slängd i en grop, staplad på hög, huller om buller med andra människolik i en massgrav, människor man inte känner och aldrig kände, armarna intrasslade med andra människors armar, andra människors kön i ansiktet, ben, uppsprättade bröstorgar, stirrande ögon, blod uppblandat och utspätt med andra människors blod, människor man aldrig kände; det finns bara en sak som är värre att bli begravd med massa andra i en massgrav och det är att bli begravd ensam i en massgrav.

God natt. God morgon. God afton. God förmiddag. God kväll. God dag. Glad påsk. Glad midsommar. Glad jul och gott nytt år. Hej då.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Banister Baull med Poeter.se id #17038 innehar upphovsrätten